

Editorial

La prioritat del futur Govern

Avui **Toni Martí**, guanyador indiscutible de les eleccions del 3A, llegirà el seu discurs programat durant la primera sessió d'investidura que se celebrarà a la nova seu del Consell General. És un dia d'aquells de continguda alegria institucional, de festa de la democràcia, que agrada dir a molts. Però més enllà dels murs del Consell hi haurà pocs motius per a l'alegria. Les estadístiques són demolidores i, una vegada més, la xifra d'aturats arriba a màxims històrics. Hi ha 677 persones buscant feina al Servei d'Ocupació, fet que, unit a la davan-

llada de les ofertes de treball, dibuixa un panorama força negre. Una xifra com aquesta a la tardor seria preocupant, però sempre podríem esperar una remuntada amb la temporada d'hivern. Una xifra així a la primavera anuncia un llarg desert.

Les xifres, és cert, sempre són tramposes. Dir que hi ha 677 persones que busquen feina al servei d'ocupació és donar només una imatge molt limitada del problema: la qüestió real és quants llocs de treball s'han destruït des de l'inici d'aquesta crisi. Perquè no tota, ni de bon tros, la destrucció de llocs de treball queda reflectida al Servei

d'Ocupació. Segurament, amb les dades actualitzades del cens a la mà i amb el nombre de cotitzants a la CASS tindriem la radiografia més completa.

Sigui com sigui, el que està clar és que el nou Govern té un problema urgent damunt la taula: l'espiral de destrucció d'ocupació que, de moment, sembla no tenir fi. Tampoc hi ha una solució miraculosa per a aquest pro-

LA DESTRUCCIÓ DE LLOCS DE TREBALL NO S'HA ACABAT: AQUEST ÉS 'EL' PROBLEMA

blema, però tot apunta a que el nou Executiu haurà d'impulsar algunes mesures de xoc, o bé per remuntar la situació o si més no per parar la sangria. Aquesta ha de ser la prioritat del nou Govern en política domèstica.

Damunt la taula hi ha les relaci-

ons amb Europa, la reforma fiscal i els convenis per aixecar la doble imposició. L'obertura econòmica com a marc de fons. Tot això és molt important, i als polítics i als periodistes pertoca explicar tantes vegades com calgui que aquests canvis, aquestes reformes, no tindran una traducció en un benefici directe a curt termini, però que són claus per remuntar la situació a uns anys vista.

Sense menystenir aquestes reformes estructurals, en les quals cal prémer l'accelerador i no posar mai el fre de mà, cal saber posar l'èmfasi també en la gestió del dia a dia, en la resolució dels problemes reals. *El* problema, el problema que té Andorra –i que tenen molts altres països– és la destrucció de llocs de treball. I aquí ja no s'hi valen excuses, ja no s'hi val a esperar que el retorn dels immigrants ho resolgui tot. Fa anys que dura la crisi i ja ha quedat prou clar que aquest cop les coses són d'una altra manera.

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes exposen postures personals.*